

สาระการเรียนรู้ คริสตศาสนา	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง พระเยซูผู้เป็นธรรม	
ออกแบบโดย เซอร์แอตเตล เดอ เยซู สุนทร โด่งสนั่น	โรงเรียน เซนต์โยเซฟแม่ระมาด
วันที่	25 กุมภาพันธ์ 2560

1. การให้ภาพรวม:

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนและเข้าใจถึงความเป็นธรรมของพระเยซูที่มองมนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระองค์
- เพื่อให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความเป็นธรรมตามแบบอย่างของพระเยซูเข้าสู่บุคคลที่อยู่รอบข้าง

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนมีความชื่นชมและยึดพระเยซูเจ้าเป็นแบบอย่างการดำเนินชีวิตในเรื่องความเป็นธรรมในการปฏิบัติตนต่อผู้อื่น

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- คุณความดีของพระเยซูเจ้าในด้านความเป็นธรรม

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- เปิดคลิป Youtube เรื่องความเป็นธรรม (เปาป๋นจิ้น) สั้นๆ แล้วร่วมกันสนทนาและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม การตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่มือสร้างความน่าสนใจ

4. การนำเสนอ

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนอ่านพระวรสาร มธ.20: 1-16 เรื่อง คนงานในสวนองุ่น และอาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง นิทานเปรียบเทียบคนงานในสวนองุ่น (มธ.20: 1-16)
- ครูให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์ว่า “เจ้าขององุ่นเป็นธรรมหรือไม่ เพราะเหตุใด?” และร่วมกันสรุปข้อเรียนรู้

อธิษฐานภาวนา

ขอพระกำลังจากพระเจ้าที่นักเรียนจะเป็นผู้นำความเป็นธรรมสู่สังคม

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแจกบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ เรื่อง คนงานในสวนองุ่น (มธ. 20: 1-16) ให้นักเรียนอ่านและช่วยกันสรุปบทเรียนรู้ และกำหนดข้อตั้งใจเพื่อนำไปปฏิบัติเพื่อนำมารายงานในคาบถัดไป

คาบที่ 2

- ครูอธิบายความหมายของอุปมาเรื่องนี้และอธิบายเพิ่มเติม เรื่อง ความเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า “ มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า ตราบเท่าที่ทุกคนมีพระผู้สร้างองค์เดียวกัน ทุกคนถูกสร้างมาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้าเดียวกันพร้อมกับจิตวิญญาณ” (YOUCAT ข้อ 329 - 331) ครูแจกให้นักเรียนอ่านและศึกษาเพิ่มเติม

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนร่วมกันร้องเพลง “ผู้นำสันติ” เมื่อร้องเพลงเสร็จแล้วให้ทุกคนเงิบและอธิษฐานสักครู่ และให้วิเคราะห์เนื้อหาของเพลง อภิปรายและสรุปว่า ผู้นำสันติต้องมีลักษณะอย่างไร และจะต้องทำอย่างไร?
- นักเรียนหาข้อตั้งใจและเลือกกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นธรรมต่อผู้อื่นใน 1 สัปดาห์ และกลับมารายงานในคาบถัดไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

1. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความเป็นธรรมตามแบบพระเยซู?
2. หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับความเป็นธรรมตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้า นักเรียนรู้สึกต่อพระองค์ต่างจากเมื่อก่อน หรือไม่ อย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิปยูทูป
- หนังสือเรียนวิชา คริสตศาสนา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- เพลงผู้นำสันติ

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบันทึกบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง คนงานในสวนองุ่น (มธ 20: 1-16)

อุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น

ข่าวดี มธ 20:1-16ก

¹อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อบ้านผู้หนึ่งซึ่งออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่น ²ครั้นได้ตกลงค่าจ้างวันละหนึ่งเหรียญกับคนงานแล้ว ก็ส่งไปทำงานในสวนองุ่น ³ประมาณสามโมงเช้า พ่อบ้านออกมาก็เห็นคนอื่น ๆ ยืนอยู่ที่ลานสาธารณะโดยไม่ทำงาน 'จึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า 'จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด ฉันจะให้ค่าจ้างตามสมควร' ⁴คนเหล่านี้ก็ไป พ่อบ้านออกไปอีกประมาณเที่ยงวันและบ่ายสามโมง กระทำเช่นเดียวกัน ⁵ประมาณห้าโมงเย็น พ่อบ้านออกไปอีก พบคนอื่น ๆ ยืนอยู่ จึงถามเขาว่า 'ทำไมท่านยืนอยู่ที่นี้ทั้งวันโดยไม่ทำอะไร' เขาตอบว่า 'เพราะไม่มีใครมาจ้าง' พ่อบ้านจึงพูดว่า 'จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด' ⁶ครั้นถึงเวลาค่ำ เจ้าของสวนบอกผู้จัดการว่า 'ไปเรียกคนงานมา จ่ายค่าจ้างให้เขาโดยเริ่มตั้งแต่คนสุดท้ายจนถึงคนแรก' ⁷เมื่อพวกที่เริ่มงานเวลาห้าโมงเย็นมาถึง เขาได้รับคนละหนึ่งเหรียญ ¹⁰เมื่อคนงานพวกแรกมาถึง เขาคิดว่าตนจะได้รับมากกว่านั้น แต่ก็ได้รับคนละหนึ่งเหรียญเช่นกัน ¹¹ขณะรับค่าจ้างเขาก็บ่นถึงเจ้าของสวนว่า ¹²'พวกที่มาสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว ท่านก็ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับเรา ซึ่งต้องตรากตรำอยู่กลางแดดตลอดวัน' ¹³เจ้าของสวนจึงพูดกับคนหนึ่งในพวกนี้ว่า 'เพื่อนเอ๋ย ฉันไม่ได้โกงท่านเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับฉันคนละหนึ่งเหรียญหรือ' ¹⁴จงเอาค่าจ้างของท่านไปเถิด ฉันอยากจะให้คนที่มาสุดท้ายนี้เท่ากับให้ท่าน ¹⁵ฉันไม่มีสิทธิ์ใช้เงินของฉันตามที่ฉันพอใจหรือ ท่านอิจฉาริษยาเพราะฉันใจดีหรือ' ¹⁶ดังนั้นแหละ คนกลุ่มสุดท้ายจะกลับกลายเป็นคนกลุ่มแรก และคนกลุ่มแรกจะกลับกลายเป็นคนกลุ่มสุดท้าย

ยกเว้นวิธีการจ่ายค่าจ้างแล้ว รายละเอียดในอุปมาเรื่องนี้ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงและพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันของชาวยิว ประมาณปลายเดือนกันยายนผลองุ่นจะสุกพร้อมให้เก็บเกี่ยวซึ่งต้องแข่งกับเวลา หากไม่แล้วจะถูกฝนเดือนตุลาทำลายจนไม่มีอะไรเหลือให้เก็บ ตลอดช่วงเวลาหน้าสี่หน้าขวานเช่นนี้ เจ้าของสวนต้องการคนงานทุกคนแม้ทำได้เพียงชั่วโมงเดียวก็เอา

ค่าจ้างหนึ่งเหรียญในสมัยนั้น เพียงพอแก่ประทังชีวิตสมาชิกครอบครัวขนาดเล็กวันเดียวเท่านั้น ไม่มีเหลือสำหรับเก็บไว้ใช้ยามเจ็บป่วยหรือตกงานเลย ลูกจ้างรายวันจึงมีสถานภาพทางเศรษฐกิจย่ำแย่กว่าทาสเสียอีก เพราะทาสยังมีสังกัด โชคชะตาของพวกเขาขึ้นอยู่กับโชคชะตาของครอบครัวที่เขอาศัยอยู่ ซึ่งในยามปกติแล้วคงยากที่จะอดตาย แตกต่างจากบรรดาลูกจ้างรายวันซึ่งโชคชะตาทิ้งอยู่กับโอกาสได้งานทำ วันใดไม่มีคนจ้างงานวันนั้นย่อมเป็นหายนะของพวกเขาโดยแท้ เพราะนั่นหมายถึงลูกเมียที่บ้านจะไม่มีอะไรกิน ชีวิตของพวกเขาจึงแขวนอยู่บนเส้นด้ายที่แบ่งระหว่างการมีชีวิตอยู่รอดกับการอดตายจริง ๆ คนงานที่รอจนถึงห้าโมงเย็นคือเครื่องพิสูจน์ว่าพวกเขาต้องการงานทำเพื่อความอยู่รอดของชีวิตมากสักเพียงใด

อุปมาเรื่องนี้บรรจุคำสอนอันเป็นหัวใจของศาสนาคริสต์ ขอเริ่มจากคำสอนที่มีเป้าหมายเฉพาะกลุ่ม
ในสมัยพระเยซูเจ้า ได้เรียงไปสู่คำสอนที่เป็นสากลสำหรับเราทุกคน

1. **พระเยซูเจ้าทรงเตือนบรรดาอัครสาวก** พระองค์ทรงปรารถนาจะสอนพวกเขาว่า “พวกท่านได้รับ
สิทธิพิเศษเป็นสมาชิกของพระศาสนจักรก่อนผู้อื่นก็จริง แต่พวกท่านจะอ้างสิทธิพิเศษเหนือสมาชิกที่มา
ภายหลังไม่ได้ เพราะไม่ว่าใครจะเข้ามาหาพระเจ้าเมื่อใด ล้วนมีคุณค่าเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของ
พระองค์” น่าเสียดายที่ทุกวันนี้ ยังมีสัตบุรุษบางคนซึ่งเป็นลูกวัดเก่าแก่และเคยมีบทบาทสำคัญจนหลงคิดว่า
วัดนี้เป็นของตนและตนมีสิทธิพิเศษเหนือผู้อื่น พวกเขายอมรับพระสงฆ์ที่มาใหม่หรือลูกวัดสายพันธุ์ใหม่ที่
คิดต่างไปจากตนไม่ได้ ขอให้สัตบุรุษกลุ่มนี้ระลึกอยู่เสมอว่า ตามความคิดของพระเยซูเจ้า “อาวโสหรือการ
เป็นคนกลุ่มแรกไม่ได้หมายถึงการมีเกียรติหรือมีสิทธิพิเศษเหนือผู้อื่นเสมอไป”

2. **พระเยซูเจ้าทรงเตือนชาวยิว** พวกเขาตระหนักตนว่าเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร จึงรังเกียจ
และดูหมิ่นคนต่างศาสนา บางคนถึงกับแข่งให้คนต่างศาสนาถูกทำลายไปก็มี โชคร้ายที่ทัศนคติเช่นนี้ได้สืบ
ทอดต่อมาในพระศาสนจักรของเรา แม้แต่คนต่างศาสนาที่กลับใจเป็นคริสตชนแล้วก็ยังไม่วายถูกดูแคลนว่า
เป็นเสมือน “คริสตังค์ชั้นสอง ?” อย่าลืมว่าตามแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า ไม่มีชนชาติใดอยู่เหนือ
ชนชาติอื่น และไม่มีคริสตชนคนใดมีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่นแม้เขาจะล้างบาปก่อนก็ตาม เราไม่อาจปฏิเสธได้
เลยว่า คริสตังค์ใหม่หลายคนดำเนินชีวิตตามหนทางของพระเยซูเจ้ามากกว่าคริสตังค์อันเนื่อง

3. **พระเจ้าทรงเป็นองค์ความบรรเทา** ไม่ว่าเราจะล้างบาป กลับใจ หรือสรีทธาต่อพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง
ตั้งแต่วัยเด็ก หรือเมื่อเข้าสู่วัยกลางคน หรือแม้ในยามบั้นปลายของชีวิตก็ตาม พระเยซูเจ้าทรงรักเราเท่ากัน
เสมอ ! บางคนอาจเสียชีวิตยามแก่แต่พร้อมกับทิ้งคุณงามความดีและผลงานอันมีค่าไว้มากมาย ในขณะที่บาง
คนอาจเสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัย โดยยังไม่มีคุณงามความดีหรือผลงานเป็นชิ้นเป็นอันเลย กระนั้นก็ตาม พระเจ้า
ทรงต้อนรับผู้ที่รักพระองค์เท่าเสมอกันหมด นี่คือการหวังและความบรรเทาใจสำหรับเรา “คนบาป” โดย
แท้

4. **พระเจ้าทรงเมตตา** ไม่มีอะไรจะเลวร้ายเท่าลูกจ้างรายวันไม่มีงานทำ พวกเขาต้องเฝ้ารออยู่ที่ลาน
ของหมู่บ้านจนเกือบค่ำมืดเพราะไม่มีใครจ้างงานพวกเขา แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาไม่อาจทน
เห็นพวกเขาว่างงานได้ ยิ่งไปกว่านั้น หากยึดเอาความยุติธรรมอย่างเคร่งครัดเป็นที่ตั้ง ผู้ที่ทำงานน้อยชั่วโมง
กว่าควรได้รับค่าจ้างน้อยกว่า แต่พระเจ้าทรงล่วงรู้ดีว่าค่าจ้างค่าแรงงานหนึ่งวันก็แทบไม่พอยาไส้สมาชิกใน
ครอบครัวอยู่แล้ว หากคนงานรับค่าจ้างน้อยไปกว่านี้ พวกเขาต้องอดอยากและหิวโหยเป็นแน่ พระองค์จึง
ทรงเมตตาก้าวไปไกลกว่าข้อเรียกร้องของความยุติธรรมและทรงประทานค่าจ้างมากกว่าที่พวกเขาสมควรจะ
ได้รับ ทั้งหมดนี้นำมาสู่หลักการอันยิ่งใหญ่ที่ว่า “มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะทำงานและได้รับค่าจ้างเพื่อยังชีพ
จากผลงานของเขา”

5. **พระเจ้าทรงพระทัยดี** ในอุปมา ไม่มีภาระระบุว่าคนงานแต่ละคนทำงานเหมือนกันหรือเท่ากัน แต่
ที่แน่นอนคือพวกเขาได้รับค่าตอบแทนเดียวกัน นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า ไม่ว่าเราจะรับใช้พระเจ้าในฐานะ
พระสงฆ์ นักบวช หรือฆราวาส และไม่ว่าเราจะมีผลงานมากน้อยเพียงใด พระองค์ทรงตอบแทนทุกคนด้วย

น้ำพระทัยดีและกว้างขวางของพระองค์เอง สิ่งที่เราเจ้าประทานแก่เราจึงมิใช่ “ค่าจ้าง” แต่เป็น “ของประทาน” มิใช่ “รางวัล” แต่เป็น “พระพรหมทาน”

6. **พระเจ้าทรงสนพระทัย “เจตนาธรรม” ในการทำงานเหนือสิ่งอื่นใด** เราสามารถแบ่งคนงานในอุปมาออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน กลุ่มแรกมีการทำข้อตกลงกันชัดเจน “*ครั้งนี้ได้ตกลงค่าจ้างวันละหนึ่งเหรียญกับคนงานแล้ว ก็ส่งไปทำงานในสวนองุ่น*” และ “*จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด ฉันจะให้ค่าจ้างตามสมควร*” (มธ 20:2,4-5) ความสนใจของคนงานกลุ่มแรกคือ ทำอย่างไรจึงจะได้ค่าตอบแทนสูงสุด ส่วนกลุ่มที่สองไม่มีข้อตกลงใดนอกจากคำเชิญชวนของนายจ้างที่ว่า “*จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด*” (มธ 20:7) สิ่งที่คนงานกลุ่มที่สองต้องการคือโอกาสทำงาน ส่วนค่าตอบแทนนั้นขึ้นอยู่กับความเมตตาของนายจ้าง นี่คือจิตตารมณ์ที่เราคริสตชนพึงเอาอย่าง เพราะหากเราให้ความสำคัญกับค่าตอบแทนหรือรางวัลเป็นอันดับแรก โลกจะหยิบยื่นรางวัลและค่าตอบแทนมากมายให้แก่เรา แต่เราจะอยู่อันดับสุดท้ายในโลกหน้า ตรงกันข้าม หากเราไม่สนใจรางวัลหรือค่าตอบแทน ***แต่ทำงานเพราะสุขใจและดีใจที่ได้รับใช้ผู้อื่น*** โลกอาจเห็นเราต่ำต้อยและอยู่อันดับท้าย ๆ แต่เราจะกลับเป็นที่ต้นในสวรรค์

เรื่อง “รางวัล” นี้ดูเหมือนจะตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับคำสอนเรื่อง “การภาวณา” ที่ว่า “*จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน*” (มธ 7:7) เพราะ ... ***“ผู้ใดแสวงหารางวัล จะไม่ได้รับ ผู้ใดไม่คิดถึงรางวัล จะได้รับรางวัล”***

%%%%%%%%%